

บุพกรรมของพระพุทธรูปเจ้า
ตอนที่ (๑)

บุคคลที่ทำกรรมชั่วไว้ ถึงจะหนีไปทางอากาศ ก็พ้นจาก
กรรมชั่วไปไม่ได้ หนีไปในท่ามกลางมหาสมุทร ก็พ้นจาก
กรรมชั่วไปไม่ได้ หนีเข้าไปในชอกเขาก็ก็น่าพ้นจากกรรมชั่วไปได้
บุคคลอยู่ในส่วนแห่งภาคพื้นใดพึงพ้นจากบาปกรรม ส่วนแห่ง
ภาคพื้นนั้น ย่อมไม่มี

บุพการีของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)

๒๘๖

เส้นทางในสังสารวัฏนั้นเป็นเส้นทางที่ยาวนาน เป็นความยาวนานเกินกว่าจะคาดเดาว่าจะมากน้อยแค่ไหน แต่ขึ้นอยู่กับ การดำเนินชีวิตในขณะที่ยังเป็นมนุษย์ ถ้าหากผู้ใดหันหลังสม บุญเอาไว้ให้มาก เส้นทางอันยาวไกลของเขาก็สั้นเข้ามา แต่ถ้า หากใครเผลอพลั้งพลาดไปทำบาปอกุศลเข้า ก็จะทำให้หนทาง พระนิพพานยืดยาวนานออกไปอีก ดังนั้นการประดับประดา ชีวิตให้ดำเนินอยู่บนเส้นทางแห่งความดี บนเส้นทางแห่งบุญ จึงเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ถูกทางที่สุด ที่จะช่วยปกป้องคุ้มครองตัว ของเราให้ปลอดภัย ทั้งภัยในชีวิต ภัยในอบายภูมิ และภัยใน สังสารวัฏ โดยเฉพาะการเจริญสมาธิภาวนา เพื่อชำระกาย วาจา ใจของเราให้บริสุทธิ์ จะทำให้เส้นทางไปสู่อายตณนิพพาน ซึ่งเป็นเป้าหมายปลายทางของมวลมนุษยชาติอันแท้จริง ยิ่งใกล้เข้ามา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“น อนตลิกฺเข น สมฺมุตฺตมชฺเชน

น ปพฺพตานํ วิวรํ ปวิสุส

น วิชฺชเต โส ชคตฺตปฺปเทโส

ยตรฏฺฐจิตฺโต มุญฺเจยฺย ปาปกมฺมา

บุคคลที่ทำการกรรมชั่วไว้ ถึงจะหนีไปทางอากาศ ก็พ้นจาก กรรมชั่วไปไม่ได้ หนีไปในท่ามกลางมหาสมุทร ก็พ้นจาก

บุพการีกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)

๒๘๓

**กรรมชั่วไปไม่ได้ หนีเข้าไปในชอกเขาก็ก็นำพ้นจากกรรมชั่วไปได้นะ
บุคคลอยู่ในส่วนแห่งภาคพื้นใดพึงพ้นจากบาปกรรม ส่วน
แห่งภาคพื้นนั้น ย่อมไม่มี”**

จากการศึกษาพุทธประวัติที่ผ่านมา ส่วนใหญ่หลวงพ่อยะ
หิบบยกเอาตัวอย่างเรื่องของกรรมฝ่ายดี หรือที่เรียกว่า ผลบุญ
ในอดีตของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาให้รับทราบกัน เพื่อจะ
ได้เป็นแบบอย่าง เป็นกำลังใจที่จะดำเนินตามปฏิปทาของ
พระองค์ท่าน อย่างเช่นได้ยกตัวอย่างว่า การที่พระพุทธองค์
ได้ลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ ก็เพราะทรงฝึกฝน
อบรมพระองค์เองมาอย่างเต็มที่ในทุกรูปแบบ ไม่ว่าท่านจะ
ตกอยู่ในสถานการณ์ใด ก็สร้างบารมีมาตลอด ตั้งแต่
สร้างมหาทานบารมีเรื่อยไป จนกระทั่งบารมีครบทั้ง ๑๐ ทศ
พระองค์ท่านทรงทุ่มเทเอาชีวิตเป็นเดิมพัน เพื่อมุ่งหวัง
อนาคตสัมมาสัมโพธิญาณ ทำให้ได้เป็นองค์ศาสดาเอกของโลก
ที่เป็นต้นบุญต้นแบบให้ทุกๆ ท่านได้เคารพกราบไหว้บูชา

อย่างไรก็ตามแม้ในภพชาตินี้ วิบากกรรมฝ่ายดีทุกๆ อย่าง
ยังตามส่งผลให้พระองค์ท่านได้มาบังเกิดเป็นเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน
สมบุรณ์ด้วยมหาสมบัติจักรพรรดิ ทรงดำรงชีวิตประดุจทวยเทพ
บนสวรรค์ แต่เมื่อคราวเสด็จออกมหาภิเนษกรรม เพื่อแสวงหา
โมกขธรรม พระองค์ต้องเสียเวลาในการแสวงหาทางหลุดพ้น

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)

๒๘๘

รวมไปถึงการบำเพ็ญทุกรกิริยาถึง ๖ ปี จึงได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเมื่อได้ตรัสรู้ธรรมแล้ว ก็ยังมีเหตุการณ์หลายอย่างที่มาขัดขวางหนทางการเผยแผ่พระลัทธิธรรม ที่จะนำความสว่างไปสู่มวลมนุษยชาติ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากบุพกรรมที่ไม่ดีในอดีตตามส่งผลทั้งนั้น

เมื่อศึกษาพุทธประวัติอย่างละเอียดแล้ว ในพระไตรปิฎก ได้รวบรวมเหตุการณ์ซึ่งมีผลเนื่องมาจากอดีต ที่ทำให้พระองค์ทรงได้รับความลำบากหลายอย่าง เช่น การทรมานร่างกาย การถูกกล่าวโทษ ถูกด่าบริภาษ ถูกกล่าวหาใส่ร้าย ถูกทำร้าย จนถึงขั้นหื้อพระโลหิต ต้องผ่าตัดด้วยศาสตรา ทำให้พระองค์ต้องเสวยเวทนากล้าจากสะเก็ดหิน และยังถูกช้างนาฬาคีรีวิ่งเข้าใส่เพื่อหมายจะปลงพระชนม์ บ่อยครั้งที่ทรงปวดพระเศียรปวดหลัง และทรงอาพาธหนักถึงขั้นลงพระโลหิต สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นเหล่านี้ ล้วนเป็นวิบากกรรมฝ่ายอกุศลตามส่งผล หลวงพ่อจึงขอนำบุพกรรมในอดีตที่พระองค์เคยทำผิดพลาดเอาไว้ มาให้ได้รับทราบกัน เพื่อเป็นอุทาหรณ์ว่า อย่าดูเบาในกรรม แม้เพียงเล็กน้อย เพราะแม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไม่อาจทรงหลีกเลี่ยงวิบากกรรมได้พ้น เพื่อเราจะได้ไม่ประมาทพลาดพลั้งไปทำบาปอกุศลซ้ำอีก

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)

๒๘๕

*ครั้งหนึ่ง ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแวดล้อมด้วย
ภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ ประทับนั่งริมสระอนาคต ทรงเล่าบุพกรรม
ในอดีตให้ภิกษุสงฆ์ฟังว่า การที่พระองค์ทรงหิวน้ำ แต่ไม่ได้
ดื่มน้ำตามความปรารถนา ก็เนื่องจากในอดีตที่พระองค์เสวย
พระชาติเป็นเด็กเลี้ยงโค ห้ามโคไม่ให้ดื่มน้ำขุ่น ได้ไล่โคไปดื่มน้ำ
ที่อื่น กรรมเพียงเล็กๆ แค่นั้น ยังตามส่งผลให้พระองค์ไม่ได้
ดื่มน้ำตามความปรารถนา พระองค์ทรงรับสั่งให้พระอานนท์ไป
ตักน้ำมาให้ดื่ม แต่พระอานนท์เห็นว่า กองเกวียน ๕๐๐ เล่ม
เพิ่งผ่านลำธารสายนั้นไป ทำให้น้ำในลำธารขุ่น ท่านจึงไม่ไป
ตักน้ำ จนพระผู้มีพระภาคเจ้าต้องรับสั่งถึง ๓ ครั้ง พระอานนท์
จึงยอมไป เมื่อไปถึงลำธาร ด้วยพุทธานุภาพอันไม่มีประมาณ
ทำให้น้ำในลำธารกลับใสสะอาดในพริบตา พระอานนท์บังเกิด
ความอัศจรรย์ใจ จึงรีบตักน้ำมาถวายพระองค์ได้ดื่มแก้
กระหาย

การที่พระพุทธองค์ต้องใช้เวลาในการบำเพ็ญภาวนา
ถึงขั้นต้องบำเพ็ญทุกรกิริยาจนแทบจะสิ้นพระชนม์ เพราะใน
สมัยของพระกัสสปพุทธเจ้า พระองค์ทรงบังเกิดเป็นลูกของ
พราหมณ์ชื่อว่า โชติปาละ เนื่องจากเป็นวรรณะพราหมณ์ จึงไม่

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)

๒๕๐

เลื่อมใสในพระรัตนตรัย เวลาฎีการะผู้เป็นอุบาสกมาชักชวนไปฟังธรรม จึงกล่าววาทาจำงจาบพระกัศสปพุทธเจ้าว่า “การตรัสรู้ของสมณะโสดันจักมีมาแต่ทีไหน เพราะการตรัสรู้ธรรมเป็นสิ่งที่ทำได้โดยยากยิ่ง” ด้วยวิบากกรรมนั้น เมื่อมาในภพชาติปัจจุบันนี้ ทำให้พระองค์ต้องใช้เวลาในการแสวงหาโมกขธรรมนานถึง ๖ ปี จึงได้ตรัสรู้ธรรม

เรื่องการที่พระองค์ทรงถูกคนอื่นใส่ร้ายต่างๆ ที่ไม่เป็นความจริง เพราะภพชาติในอดีต พระพุทธองค์เคยเสวยพระชาติเป็นนักเลงชื่อว่า มุนาฬิ เนื่องจากคบเพื่อนไม่ดี จึงเป็นคนเกเรมาตั้งแต่เด็ก วันหนึ่งมุนาฬิไปเที่ยวป่ากับเพื่อนๆ เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้านามว่า สุรภี ผู้มีฤทธานุภาพมาก แทนที่จะเกิดความเลื่อมใส กลับรู้สึกขัดเคืองใจ เพราะเห็นว่าเอาแต่นั่งเฉยๆ ไม่ได้กล่าวสอนใคร มีแต่รอรับอาหารจากคนอื่น จึงกล่าวด่าทอพระปัจเจกพุทธเจ้าว่า “ท่านเป็นพระทูลีล ห่มจีวรหลอขาวบ้าน ไม่ยอมทำมาหากินเหมือนคนทั่วไป มัวแต่เที่ยวเดินขออาหารจากชาวบ้าน โดยไม่มีความละอายแก่ใจ”

เพราะกรรมนั้น ทำให้ท่านต้องหมกหม้ออยู่ในนรกทุกข์ทนทรมานหลายพันปีนรก มาในภพชาติสุดท้าย หลังจากที่ได้ตรัสรู้ธรรมเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงประกาศพระสัทธรรมที่เป็นไปเพื่อความหลุดพ้นจากทุกข์อย่างแท้จริง ทำให้ลาภ

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)

๒๕๑

ลักการะเกิดขึ้นมากมาย แต่ลากลักการะของพวกเขาเดียรธีย์กลับเสื่อมถอยลงทุกขณะ พวกเขาเดียรธีย์เกิดความอิจฉาริษยา ก็พากันคิดหาอุบาย ที่จะเรียกศรัทธากลับคืนมาสู่พวกของตน

เมื่อคิดกลอุบายอันแยบยลได้แล้ว ก็ส่งปริพาชิกาชื่อ สุนทรี เดินเข้าไปในวัดพระเชตวันในเวลาที่มหาชนเดินออกมาเพื่อกลับบ้าน ทำทีว่ามีความเลื่อมใสต่อพระผู้มีพระภาคเจ้า นางทำต่อเนื่องอย่างนั้นอยู่ ๒-๓ วัน ก็ถูกเดียรธีย์ว่าจ้างโจรให้ไปฆ่านาง แล้วนำศพไปทิ้งไว้ที่กองหยากเยื่อหลังพระคันธกุฎี จากนั้นก็ให้ใส่ความว่า พระบรมศาสดาเป็นคนฆ่านาง พวกปฤชชนยังไม่ได้พิจารณาให้ดี ก็พากันหลงเชื่อ คิดว่าเป็นเรื่องจริง จึงพากันด่าทอพระพุทธองค์ด้วยถ้อยคำหยาบคาย แต่ก็ได้อาศัยพระราชาทรงวินิจฉัยคดีด้วยพระองค์เอง สามารถสืบทราบจนพบต้นสายปลายเหตุทุกอย่าง ทำให้พระพุทธองค์พ้นจากการถูกใส่ความ นั่นเป็นเพราะกรรมในอดีตตามมาส่งผล

นอกจากนี้ พระองค์ยังเคยถูกนางจิณฺจมาณวิกากล่าวดูว่าได้นอนในพระคันธกุฎีร่วมกับพระพุทธองค์ จนนางตั้งครรภ์ทำให้มหาชนที่มีจิตยังไม่มั่นคงพลอยหลงเชื่อ ที่เป็นเช่นนี้เพราะภพในอดีต พระองค์เคยกล่าวดูพระอรหันต์รูปหนึ่งชื่อนันทเถระว่าท่านเป็นพระ แต่แอบไปหลับนอนกับหญิง ห่มผ้าเหลืองซึ่งเป็นธงชัยของพระอรหันต์ แต่ใจกลับยินดีในกามคุณเหมือน

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)

๒๕๒

หลุดสั้วไป เพราะบาปกรรมนั้น ท่านได้พลัดตกไปบังเกิดเป็นสัตว์นรก เสวยทุกข์ทรมานเป็นเวลายาวนานถึงหนึ่งหมื่นปี เมื่อได้มาเป็นมนุษย์แล้วก็ถูกกล่าวต่อมากมาย แม้ภพชาตินี้กรรมยังตามส่งให้พระองค์ถูกนางจิณฺจมาณวิกา กล่าวต่อด้วยถ้อยคำที่ไม่เป็นจริงต่อหน้าสาธารณชนเช่นนั้น

นี่ก็เป็นเพียงบุพกรรมส่วนหนึ่ง ที่พระพุทธองค์ทรงหลงไปทำผิดพลาดเอาไว้ ในสมัยที่ยังสร้างบารมีอยู่ เมื่อเข้าใจอย่างนี้แล้ว ให้ทุกคนพึงสังวร อย่าได้ประมาทในชีวิต เมื่อมีบุญได้มาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว ต้องเห็นคุณค่าของชีวิต เร่งสร้างบุญสร้างกุศลให้เต็มที่ อย่าประมาทไปทำบาปอกุศลกัน ควรใช้วันเวลาให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ เพื่อการสั่งสมบุญกุศลล้วนๆ จะได้ไม่ต้องไปเสียเวลาวนเวียนอยู่ในสังสารวัฏ ขอให้ใช้เวลาทุกวินาทีให้มีคุณค่าด้วยการสร้างบารมีกันทุกๆ คน

